

ἀρνοπόδης ἐπίθ. Νάξ. (*Απύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὖς. ἀρνὶ καὶ πόδι.

**Ἀρνοπόδαρος* 1, ὁ ἰδ.: Μουρὲ ἀρνοπόδη, μὰ ἴα πο-
δάρι δὰ μλεῖς κ' ἐὸν ποῦ ἔναι τὰ ποδαράκια σου σὰ γλωστια-
ράκια!

ἀρνοπόκι τό, Ἡπ. Κέρκ. Κεφαλλ. Παξ. Πελοπ.
(Γέρμ. Λακεδ. Λακων. Μάν.) κ.ά. — ΑΒαλαωρ. **Εργα* 2,
127 Κθεοτόκ. Βιργ. Γεωργ. 17 — Λεξ. Βλαστ. ἀρνονπόξ'
Ἡπ. Θεσσ. Μακεδ. (*Ανασελ. Βελβ. Νάουσ.) Στερελλ.
(Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Γαρδίκ. Λαμ.) κ.ά. ἀρνοκόπι Πελοπ.
(Λακων. Μάν.) ἀρνονκόπ' Ἡπ. ἀρνονκόξ' Ἡπ. (Ζαγόρ.)
Μακεδ. (Βλάστ.) Στερελλ. (*Ακαρναν.) ἀρναπόξ' Ἡπ.

Ἐκ τῶν οὖς. ἀρνὶ καὶ *ποκί < πόκος.

1) Μαλλίον ἀρνίου καὶ γενικώτερον προβάτου ἔνθ' ἀν.:
Θ' ἀγουράσου κάμπος' ἀρνονπόξ' γιὰ νὰ γιμίσουν τὰ στρώ-
ματα μ' Ζαγόρ. || Φρ. Μαλλία ἀρνοπόκια (ἔρια μικροῦ ἀρ-
νίου ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ μαλλία τοῦ ρύπου ἢ τοῦ τῶν με-
γάλων ἀρνίων) Μάν. || Ποιήμ.

Τοῦ Μπουκουβάλα τὰ παιδιὰ στρωμένα μέσ' ἑς τὴ φτέρη
γενέθουνε τ' ἀρνοπόκια τους καὶ χάσκοντας κοιτάζουν
χορτὰ τὰ κοπάδια τους βουβὰ ν' ἀναχαράζουν

ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἀν.

Δὲ θὰ γυρίζουν σύγγεφα ψιλὰ σὰν ἀρνοπόκια

Κθεοτόκ. ἔνθ' ἀν. Συνών. ἀρνόκουρο 1, ἀρνομάλ-
λιν. 2) Βραχὺ μαλλίον Μακεδ. (Βλάστ.) Συνών. ἀρ-
νόκουρο 1 β.

ἀρνόπουλλο τό, Πελοπ. (Οἶν.) ἀρνόπ'λον Πόντ.
(Οἶν.) ἀρνόπουλλο Ρόδ. ἀρνόπον Πόντ. (*Ἱμερ. Κερασ.
Κοτύωρ. Κρώμν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀρνόκ-χο Καπ.
(Φάρας.)

*Υποκορ τοῦ οὖς. ἀρνὶ διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-πουλλο.

1) Μικρὸν ἀρνίον ἔνθ' ἀν.: **Ἀρνόπον*, ἀρνόπον, ἔλα ἄνοι-
ξον, ἔφερα σε κρύον νερόν καὶ παρχαρί' χορταρόπον (ἀρνάκι,
ἀρνάκι, ἔλα ἄνοιξε τὴν θύραν, σοῦ ἔφερα κρύο νερό καὶ
ἐξοχῆς χορταράκι. Ἐκ παραμυθ.) Τραπ. || *Ἀσμ.

Τ' ἄλλα τ' ἀρνόπα βόσκουνταν καὶ τ' ἄλλα μαρνοκοῦνταν
(ἄλλα ἀρνάκια βόσκουν καὶ ἄλλα ἀναχαράζουν) Κρώμν.

Τ' ἀρνόπο μ' κεῖται ἄρρωστον κ' ἐγὼ σύρω τὰ πόνη,
Θεέ μ', νὰ κόφεις καὶ δὶς ἀτο τ' ἐμὰ τ' ἡμ'σὰ τὰ χρόνᾱ
(μεταφ. ἐνταῦθα ἡ λέξις ἐπὶ τῆς ἀγαπωμένης κόρης) *Ἱμερ.
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρνάκι 1. 2) Πρόβατον δύο μέχρη
τριῶν ἐτῶν Ρόδ. Πβ. ἀρνάδα 2.

ἀρνοπρόβατα τά, Πελοπ. (Βασαρ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὖς. ἀρνὶ καὶ πρόβατα.

*Αρνία καὶ πρόβατα ὁμοῦ.

ἀρνόρριφα τά, Κάσ. Κύθηρ. Νάξ. (*Απύρανθ. Φιλότη.)
Σέριφ. κ.ά.

Ἐκ τῶν οὖς. ἀρνὶ καὶ *ρίφια παρὰ τὸ ἐρίφια.

*Αρνία καὶ ἐρίφια ὁμοῦ ἔνθ' ἀν.: **Ἀποκόψαμενε* τ' ἀρ-
νόρριφα (τὰ ἀπεγαλακτίσαμεν) Φιλότη. || *Ἀσμ.

Τοῦ Περιόλου τὰ ὄνυα μυζήτρες καὶ μανούλλια
καὶ τοῦ *Ελέρου τὰ λακκιά ἀρνόρριφα νὰ κλαίου
(τοῦ Περιόλου τὰ βουνὰ μυζήτρες καὶ χλωρὰ τυριά κτλ.)
Κάσ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρνοκάτσικα.

ἀρνός ὁ, Κάμπ. Κρήτ. κ.ά. — ΚΜαρίν. Χωριάτ. πα-
σκαλόγ. ἐν Ν. Ἔστ. 5,334 ἀρνός Κύπρ. Ρόδ.

Τὸ μεταγν. οὖς. ἀρνός. Ὁ ἀναβιβασμὸς τοῦ τόνου εἰς
τὸ ἀρνός ἐγινε κατὰ τὸ ἔριφος.

1) Ἀρνίον ἡλικίας ἐνὸς ἔτους, ἀμνὸς μονοετῆς ἔνθ' ἀν.:
**Εγρησαν* ἕναν ἀρνὸν καὶ τὸν ἔφαγαν Κάμπ. Μωρέ, ἀρνός ποῦ

γίνηκε! Ρόδ. *Ἡῦρα* δίλμα πρόβατα, δίλμους ἀρνούς, κοῦκλον
πετεινόν, ὄρνιθαν μαύρην (ἐξ ἐπιδ.) Κύπρ. *Σώρεψεν* δίλμους
ἀρνούς τθαὶ δίλμους ἔριφους (ἐξ ἐπιδ.) αὐτόθ. || Παροιμ. φρ.
**Ἀρνὸν* ἄκουρον καὶ χοῖρον κουρεμένον (τὸ πρὸς πώλησιν
ἀρνίον πρέπει νὰ εἶναι ἄκουρον, διότι οὕτω φαίνεται καλύ-
τερον, τοῦναντίον δὲ τὸ χοιρίδιον πρέπει νὰ εἶναι κουρε-
μένον) Κάμπ. — Παροιμ. **Αχαλίνωτος* ἀρνός τὴν μάννα του
κατέλει (ὁ δυσήνιος καὶ ἀσυγκράτητος βλάπτει ἑαυτὸν καὶ
τοὺς οἰκείους) αὐτόθ.

**Ἀψε*, φουρναροῦ, τὸν φοῦρνο καὶ καλὸν ἀρνὸν σοῦ φέρω
(ἐπὶ τοῦ ἐλπίζοντος εἰς ἀβέβαια) αὐτόθ. 2) Ἐπιθετικ.,
ἀρνήσιος ΚΜαρίν. ἔνθ' ἀν.: *Οὔλα τ' ἄλλα ξεπουλᾶνε κ' ἔτσι*
ὑπάρχει μπόλιχο καὶ φτηνὸ ἀρνὸ κρεάτο. Συνών. ἰδ. ἐν λ.
ἀρνιάκος Α 1.

ἀρνοτόμαρο τό, σύνθηθ. ἀρνοτόμαρον βόρ. ιδιῶμ.
ἀρνοτόμαρο Πελοπ. (Γορτυν. κ.ά.) ἀρνοτόμαρε Τσακων.

Ἐκ τῶν οὖς. ἀρνὶ καὶ τομάρι.

Δέρμα ἀρνίου ἔνθ' ἀν.: Παροιμ. φρ. *Περ' ὁσότερ' ἀρνο-*
τόμαρα πάρα κριαροτόμαρα (περισσότεροι νέοι ἀποθνήσκουν
παρὰ γέροντες) Λάστ. κ.ά. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρνακάδα.

ἀρνοτσόκανο τό, Πελοπ. (Σουδεν. Τρίκκ.)

Ἐκ τῶν οὖς. ἀρνὶ καὶ τσοκάνι.

Κωδωνίσκος ἐξαρτώμενος ἐκ τοῦ λαιμοῦ τῶν ἀρνίων.
Συνών. ἀρνολεράκι, ἀρνολόγι.

ἀρνούδιν τό, Κύπρ. ἀρνούδι Μακεδ. (Πάγγ.) ἀρ-
νούδ' Θράκ. (*Αδριανούπ. Κομοτ. κ.ά.) Μακεδ. (Σέρρ. Χαλ-
κιδ. κ.ά.)

*Υποκορ. τοῦ οὖς. ἀρνὶ διὰ τῆς καταλ. -οὔδιν, δι' ὃ
ἰδ. -οὔδι.

Μικρὸν ἀρνίον ἔνθ' ἀν.: *Τοῦ πιδί μ' κοιμήθ' κ' σὰν*
τ' ἀρνούδ' Ἀδριανούπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρνάκι 1.

ἀρνουκλας ὁ, Κεφαλλ. κ.ά.

Μεγεθ. τοῦ οὖς. ἀρνὶ διὰ τῆς καταλ. -ουκλας.

Μέγα καὶ εὐτραφὲς ἀρνίον. Συνών. ἀρνούπ-πα.

ἀρνούπ-πα ἡ, Κύπρ.

Μεγεθ. τοῦ οὖς. ἀρνούπ-πιν.

**Ἀρνουκλας*, ὁ ἰδ.

ἀρνούπ-πιν τό, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὖς. ἀρνὶ καὶ ἀγνώστου β' συνθετικοῦ.

*Αμνὸς μονοετῆς: **Ποβύζιν* ἀρνούπ-πιν.

ἀρνούττι τό, Καλαβρ. (Μπόβ.)

*Υποκορ. τοῦ οὖς. ἀρνὶ πιθανῶς ἐκ τοῦ *ἀρνούκι.

1) Μικρὸν ἀρνίον. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρνάκι 1. 2)
Εἶδος λευκοῦ μύκητος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρνάκι 4.

ἀρνοφαγᾶς ὁ, Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τοῦ οὖς. ἀρνὶ καὶ τοῦ ἐπιθ. φαγᾶς.

*Ὁ τρώγων καθ' ὑπερβολὴν κρέας ἀρνίου. Συνών.
ἀρνοφάγος.

ἀρνοφάγος ὁ, Λεξ. Περιδ.

Ἐκ τοῦ οὖς. ἀρνὶ καὶ τοῦ -φάγος, ὁ ἐκ τοῦ ἔφαγα.

**Ἀρνοφαγᾶς*, ὁ ἰδ. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπον **Ἀρνοφᾶς* καὶ
τοπων. Κάμπ.

ἀρνοχάφτης ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀρνοχάφτ'ς Μύκ.

Ἐκ τοῦ οὖς. ἀρνὶ καὶ τοῦ ρ. χάφτω.

*Απληστος, φιλάργυρος.

ἀρνόχορτο τό, Ἄνδρ.

Ἐκ τῶν οὖς. ἀρνὶ καὶ χόρτο.

Χόρτον κατάλληλον διὰ τροφήν ἀρνίων.

